

KECSKEMÉTI LAPOK.

Ismeretterjesztő hetilap.

Előfizetési díj:

Negyedévre 1 frt 50 kr.
Félévre 3 " — "
Egész évre 5 " — "

Megjelenik e lap hetenként egyszer, Szombaton.

Szerkesztői iroda:

1-ső Tized 104. sz. a., hová a kéziratok és előfizetési pénzek küldendők.

Hirdetmények elfogadtatnak Milhoffer János „Szentháromságához” címzett gyógyszerárában.

Hirdetési díjak:

5 hasábos petit sorért, egyszeri hirdetésnél 5 kr.; — többszöri vagy terjedelmes hirdetéseknel árleengedés adatik.

A nyiltérben való közlemény 3 hasábos soráért 15 kr. számítottatik.

Helyi érdekeink.

IV.

Az országos terheken kívül városunknak van még egy nagy terhe, mely 800 család vállait nyomja ugyan, de 8000 család hitelén függ s az egész város összes községének érdekében van, hogy azt értse, lássa, tudja, figyelemben tartsa és attól mielőbb, annál bizonyosabban menekülhessen: ennek gyökeres megismertetése végett a boldog hajdankorba kell visszahatólnunk.

Kecskemét város — mint a korunkig eljutott történelmi adatok tudni engedik — igen régen s már a 12-ik században előkelő község és a magyar királynék javadalmához tartozó koronabirtok volt. Saját terjedelmes határterületén kívül már a 15-ik századbeli oklevelekben pusztái említettek. De népesedése legtöbbször gyarapodott a 16-ik és 17-ik században, midőn a török uralom alatt a szomszéd helységek nagyobbára elpusztulván, azok elszéledt lakosaik többnyire mindnyájan ide költöztek, itt őszinte vendégszeretetet, ótalmat és élelmet találtak. A városnak saját határterülete akkor is, mint köztudomás szerint most, nagyobbára gyenge talajú, homokos természetű és annál fogva csekély termő képességű, leginkább csak legelőnek használható földekből állott, mely körülmény oda utalta előrelátó gondos őseinket, hogy a rendes népmozgalmi úton kívül, gyakori tömeges beköltözések által megsaporodott lakosság kitarására, az elpusztult szomszéd községek határait haszonbérbe, vagy zálogba vegyék. Ekkor volt azon kitűnő helyzete Kecskemétnek, hogy saját határterületén kívül 32 pusztán folytatták szorgalmas polgárai európai hírű földmívelésüket és baromtenyésztésüket; ekkor terjedt ki Kecskemét határa Tiszától a Dunáig, Szedgtől Pest határáig s e korból származik akkori könyvekben és térképeken a „Kecskeméti puszták”, vagy „Kun puszták” híres elnevezése. Igen könnyű volt ez előnyös állapotot fenntartani 1745-ik évig, mivel a város határát háromnegyedrészben körülövező egész kis kunság egypár községen kívül mind elpusztulva levén, a puszták Kecskemét város és itteni lakosok használatában voltak; de a jász-kún kerületek a rokkant katonák pesti házának alapítványától — melynek VI. Károly császár által adományoztattak — az említett évben közös erővel megváltakozván, Mária Terézia által régi szabadalmaikba visszahelyeztettek, a pusztákat részint új telepítvényekkel benépesítették, részint a fennmaradt régi és ekkor keletkezett új községek közt felosztották. E nagy forduló pont hatálya Kecskemét irányában kimagyarázható azon körülményből: hogy 1742-ik évben még kecskeméti lakosok szántották azon földnek mint pusztának hantjait, melyen a következett

1745-ik évben megtelepített Félegyháza, jelenben kis-kunság székvárosa, most mintegy 20 ezer, és az elébb szinte kecskeméti használatában volt puszták, de ugyanekkor benépesített Majsa mezőváros jelenben mintegy 10 ezer főnyi lakost számlál. — Ez új körülmény tehát ismét oda utalta Kecskemétet, hogy akkor még leginkább földmívelésből élő népségének egy részét vagy kiköltözni lássa, vagy az elvesztett kún puszták helyett más földekről gondoskodjék: húszezer forint költsénnel segítette, annál fogva rögtön a jász-kún kerületek megváltakozásuk nagy összegének kiállításában, azért, hogy azok egypár pusztát még további használatában meghagyjanak, egyszersmind más puszták megszerzéséről is gondoskodott. Ilyenek voltak a város határterületével közvetlenül szomszédos Borbás, Szentkirály, Felső-Alpár és Ágasegyháza puszták, melyeken fennállott községek részint a török uralom alatt, részint a török kiveretésekor folytatott 17 éves hosszú háború idején elpusztultak: ezen pusztákat számos földesuraiktól Kecskemét haszonbérbe vagy zálogba vette s utóbb megszerzette. Így és ez időközben szerzetett az alsó és felső Monostor puszták, valamint a honfoglaló magyar nemzet legelső országos gyűléséről híres Pusztaszer is.

Ezen birtokszerzéseknél a város azon sajátos pátriárkai eljárást gyakorolta: hogy mindig községileg, az egyetemes város községének neve alatt, 1790-ik évig saját községi pénzerejével, azután többnyire a község hitelére költsön felvett tökepenzeken tette a szerzést; de nem kizárólag a közönség részére, hanem egyes polgárok javára, azaz: a város saját tökepenzkészletét, vagy egyetemes hitelét ideiglenesen mintegy költsönözte közvetlenül az egyes polgárok vagyonosodásának előmozdítására, közvetve pedig ez által a közjóletnek s a város közerejének gyarapítására. A megszerzett puszták területéből ugyanis a szántás-vetésre és szénatermelésre alkalmas jó földeket 100 vagy több s kevesebb holdas tanyarészletekben egyes lakosok közt a város kiosztotta, kik ezen részletekre eső szerzési összegeket bizonyos meghatározott számú évek alatt, időközi kamattal együtt megtéríteni tartoztak és eképen a kiosztott pusztai tanyaföldek örökös birtokosivá lettek; ugyanazon puszták homokos területét pedig a város mint községi birtokot megtartotta magának, az illyeket most is nagyobbára közlegelőnek használja, vagy erdőnek beültette s azok jövedelmét a város községi pénztára szedi; végre illetően szerzemény pusztákban szinte községi birtokul megtartotta magának a város az erdőket s az úgynevezett királyi kisebb haszonvételeket, vagy regálékat, úgymint: a halászatot és korcsmáltatási jogot, sőt még a kincstalálás esetében a földesúri osztályrészhez s magszakadás esetében

az örökösödéshez is jogát fenntartotta, — és az illetően községi közbejövétel útján szerzett és váltásra kiosztott pusztai földek, midőn már egyes polgárok örök tulajdonává lettek is, általában „községi beneficialis földeknek” tekintettek és nevezettek, mindenik birtokos a városban házzal és katonai ló befogadására alkalmas istállóval birni, s különbség nélkül minden városi közterhet viselni tartozott, nevezetesen: helyi szabályok szerint ezen pusztai tanyaföldek beneficiatus birtokosaira nehezültek a katona beszállásolásnak, előfogatolásnak és egyéb úgynevezett közszolgáltatásoknak mindenemű terhei.

Ezen puszták megszerzése, azokból egyes polgároknak részeltetése s vagyonosítása, ez által pedig a város közerejének gyarapítása oly általánosan elismert hasznos és jótékony intézkedés volt, hogy azt az országos kormányzések folytonos pártfogással fenntartották s arra nézve a királyi trón pártfogását is kieszközölték.

1796-ik évben megszerzetett a monostori puszták; ötödfélezer hold váltásra kiosztott egyeseknek, a város megtartott magának nyolcadfélezer holdat.

1803-ik évben zálogba vétetett az úrbői puszták s egészen kiosztott.

1809-ik évben zálogosított a bugaczi puszták kétharmada, kiosztott belőle 1700 hold, megtartott a város 8000 holdat.

Időközben megörökített az ágasegyházi pusztának $\frac{7}{8}$ része és a gyalui puszták s mind kiosztott, — a szerzési árban egyeseknek.

A Borbás-szállás, Szentkirály és Felső-Alpár puszták határosak levén a várossal, kitartanak a Tiszáig. E három pusztának egy sereg földesura volt, kiktől a város százötven évig szerzette részleteiket, de ki volt mondva: hogy a tanyaföldek váltás tárgyát képezik s így szállottak azok ősokról unokákra.

Végre bekövetkezett az ötvenes évek gyászos korszaka, midőn a bécsi kormány mindenét eltékozolta, nem volt elég a nagy adó, még kényszerű államkölcönt is rovott ki egyesekre szintúgy mint községekre, sőt elég bátor volt kinyilatkoztatni, hogy a községi vagyonság az állam tulajdona, azzal szabadon intézkedik. A jász községek itt tövünkben, ennek elhárítása végett lajosi és kerekegyházi pusztáikat gyarmatosították s egyesek birtokába bocsátották: Kecskemét pedig a borbási, szentkirályi, felsőalpári és ágasegyházi pusztákban harmincz ezer hold tanyaföldet bocsátott örök váltásra egyes lakosoknak.

De most már nem a szerzési csekély árban adtak a földek. Ágasegyháza nem bírta volna meg a váltás fölverését, az tehát maradt szerzési áron; hanem Borbás, Szentkirály és Felső-Alpár pusztákban 22,876 hold 1270 ölnyi

Szerkesztői példány. Mai számunkhoz egynegyed iv melléklet van csatolva.

területet igen szép nyereséggel bocsátott a város egyeseknek váltságra, mert

1-ör e tanyaföldek birtokosai tartoznak kifizetni a városnak az egész három pusztá szerzési árát, mely teszen 842,130 pengő forintot 51 1/5 krt.

2-or. Minden katasztrális hold föld után tartoznak a város részére nyereséggül fizetni 15 forintot, mely teszen 343,151 pengő forintot 54 2/5 krt, fizetnek tehát összesen 1,185,282 pfrt 6 1/5 krt, vagyis ausztriai értékben 1,244,546 forintot és 21 krt, azaz egymillió kétszáznegyvennégy ezer ötszáznegyvenhat forintot és huszonegy krajczárt.

3-or. A három pusztának 4,860 hold legelője, 705 hold keményfa erdeje, 1669 hold nádas rétje, 265 hold Tisza vízmedre, összesen 7,500 hold, ingyen a városnak marad.

4-er. Ingyen marad a városnak e három pusztában a halászat és korcsmáltatás jövedelme.

És e roppant váltságot 800 ember 15 év alatt köteles törleszteni 6% kamatjával!

E váltságpénzből minden előtt visszafizetik a pusztai földek szerzésébe fektetett tőkepenzektől fent levő városi adósság, mely most teszen ausztriai értékben mintegy 500 ezer forintot.

Továbbá ebből törlesztetett a város házi adója, melynek tőkéje teszen 351,405 frt 25 krt.

Végül ebből állítatik ki a város részéről kirendelt 366,316 frt 69 2/3 kr. iskolai alapítvány: összesen 1,217,721 frt 94 2/3 kr. Szabad rendelkezésre s további közszélokra megmarad még a városnak a 3 pusztai tanyaföldek váltságából 26,824 frt 26 1/3 kr., ezenkívül az ágas-egyházi, bugaczi és gyalú pusztákba s a földesúri váltságba fektetett tőkepenzektől még a lakosoknál kint levő, de törlesztés tárgyát képező összegek.

E nagyszerű művelet kezdetét veszi vala kormányhatósági szabályrendelet szerint 1864-ik évi január 1-ső napján s véget érő 1879-ik évi december 31-én. Az előmunkálatok, úgymint a puszták felmérése, tanyaföldek osztályozása, váltsági összegek kirovása és biztosítása tiz-

évnél tovább tartottak, mely idő alatt a törlesztés rendszeresen nem folyhatott, mégis visszafizetett a város 1855-ik év óta negyedfélszáz-ezer forintnál több adósságot és iskolák fenntartására százezer forintnál többet fordított.

Mint hogy azonban a legszentebb célnak is megvannak véletlen és sajátságos ellenségei, velünk is megtörtént, hogy épen akkor ütött rajtunk az általános terméketlenség négy évig folyvást zaklató insége, midőn e nagy művelettel a város pénzügyének berendezését elkövetkezettnek hittük: egyes lakosok nem voltak képesek a város irányában teljesíteni váltsági kötelezettségeiket s huzamos ideig a város sem teljesithette pontosan fizetéseit; megértük azonban, hogy itthon több bajunk fejlett ki saját feleink részéről, mint a város idegen hitelezőitől várhattuk volna. A 366,316 frt 69 2/3 kr. iskolai alapítványok kamatából kijáró illetményeket nem birtuk pontosan fizetni, holott átmenetileg költsön utján is segíteni ügyekezünk, s még most is szemünkre hányják, még most is huzcolnak érte azok, kik meg nem gondolják, hogy a fecske költöző madár, de a galamb az égő ház fedelére is visszarepül.

E vészmadarak torkig adósságba merültnék hirdetik a várost; e szélkiáltók fülíg a város adósságának gúnyolnak minden jóra való városi birtokost; egymással izgatják a vagyontalant és vagyont, a földmivest és iparost; szeretett polgártársaink! ne higgyetek nekik.

Az a 800 család, mely a városnak és így a három pusztában nem birtokos 8000 családnak félmillió forint értékénél több nyereséget ad tőkepenzben, földterületben és jövedelmező regáléban, bizonyára elég drága pénzen jut pusztai birtokához, melyet csak egyedül az enyhít, hogy részletenként fizetheti. Tizenhárom év előtt hátróztatott el ama váltakozás, és ma már ama tanyaföldeknek harmadánál több új birtokos kezén van: e körülmény nem könnyű váltságot feltételez, de jól van ez így; hadd hulljon a férges, maradjon a jóra való gazda.

E 800 család mentett meg mindnyájunkat évenként 22 ezer forint házi adó terhétől, s azt

már 14 év óta ők viselik; ugyanazok állítottak és tartanak fenn gyermekeink oktatására húsznál több iskolát, sőt e kívül szép jövedelemmel látják el mindnyájunk közjára városunk közpénztárát: a helyett tehát, hogy bántalmaznánk, becsüljük meg őket és kívánjuk jó szerencsét drága szerzeményükhez, ne gúnyoljuk adósoknak őket; ha évenként pontosan fizetnek, akkor ez irányukban bántalom, mert teljesítették kötelezettségüket, mint ennek szép sikerét a bekövetkezett jó idő tanusithatja.

De viszont megkívánjuk e 800 családtól, hogy fizetési kötelezettségüket hiven teljesítsék s a városnak pénzzavarra, polgártársaiknak pedig ingerültségre okot ne szolgáltatassanak.

És most, kedves polgártársaink! ama 800 tanyabirtokos! vegyék önök szívesen ösztönöző és figyelmeztető szavainkat; elmondtuk már a nagy adót, emlegettük az országos terheket, ime itt van egy másik: önöknek 15 év alatt majd két millió forintot kell összesen, tőkében és kamatban törleszteniök a pusztai tanyaföldek váltságára, — egyetlenegy sincs ama tanyaföldek közt, mely a régi hanyag gazdálkodás mellett maga váltságát kitermené, sőt még az adót és egyéb közterhet is elbirná, vagy gazdáját is eltartaná, — ugyanazért mindnyájunknak elengedhetetlen kötelességünk az erkölcsi és anyagi haladás, olvasgatva értekezve tanulás, ismereteink folytonos gyarapítása, okszerű gazdaság felkarolása, szorgalom, munkásság és takarékosság, miket eddig is mindenik cikkünkben kiváltképpen ajánlottunk.

Elmondtuk ezzel azt is, hogy a városnak van egy régi, őseinkről örökölt terhe; de megnyugtatónkra szolgáljon annak tudata, hogy e nagy teher törlesztéséről biztosítva vagyunk s Isten segítségével attól néhány év alatt megszabadulunk: a város adóssága csak névleges, mert azzal a pusztai tanyaföldek birtokosai tartoznak, a városnak magának egy garas adóssága sincs, sőt a törlesztési művelet befejezésével egy millió forint alapítványa és tőkepenze marad.

Hornyik János.

T Á R C Z A.

Halottak emlékezetére.

Szól a harang, tán a megrablott természet
Kínos vonaglását, talán azt siratja;
Vagy kiket oly forró lélekből szeretünk,
S eltakar előlünk az irigy sir hantja?
Kettős a fájdalom: a természet felett,
S szeretünkért ülünk halotti innepet.

Hoi az örökálm halovány anyala
Mélyen nehezül a pihenők szemére;
Hol az élet minden nehéz küzdelminek
Csak egy maroknyi föld a jutalma, bére,
Mely alá fájdalom és öröm elrejtve:
Jertek oda, jertek, a temető-kertbe!

Szent s nagy ünnep van itt, — hol a gyászhangokon
Gyertyafénytől csillog a reszkető könyű,
Mit nekünk élőknek oly nehéz ejteni,
Az alatt nyugvónak hordani oly könnyű!
Kinek halottja van, mindenkit élvezet
Ez estvén sirjához a hű emlékezet.

Itt a gyermek zokog szüle sirja mellett,
Amott a bús anya siratja jó fiát,
Azt is, ezt is égő fájdalom hozta el,
Mely enyhe balzsamért a mennyre fölkiált, —
Mit csupán az igaz csepegtethet itt lenn
Égető sebére, nem pedig a hitlen.

Férje sirja felett jajgat az özvegy is,
Hiszen úgy szerette őt az elköltözött,
Miként zengő madár szereti hű párját,
Kit fészkenél virraszt a rózsás lomb között.
Oh de a bús özvegy hiába zokog, sír,
A nyugvó nem hallja; — nagyon jó mély a sír!...

A völegény is eljő menyasszonyához,
Hogy forró esőkját a fagyos sírra hintse,
Melynek üregében szendergi mély álmát
A halhatlan lélek muló porbilincse.
Koszorút tesz reá nefelejts-virágból,
Mit könnyözönével oly igen rég ápol.

S mind az, kinek üdvét takarja sirhalom,
Zúzott kebelével jön hullatni könnyeket;
A testvér testvérhez, rokon rokonához,
Kiknek eltávoztát feledni nem lehet.
A rongyfedett árva, ki koldulással él:
Itt talál vigaszra, fájó érzelménél.

De miért zokogtok az elhunytak felett
Testvér, szüle, rokon s te rongyfedett árva?
Hiszen nem láttátok szeméitek előtt
Az életnek könyvét tavasszal kitarva,
Midőn a természet magáról lehányja
Halotti köntösét, mint Jair' leánya?

S nem hallottátok, mit sutogott a szellő,
A mosolygó tavasz illatos szellője?
Midőn az ibolya keblét felkutatva,
A viszontlátásra esőket rabolt tőle?
Ezt sutogá neki, midőn esőket adott:
„Éltet fog nyerni majd egykor, ki most halott.“
Varga Gyula.

Galambosi Mária.

Elbeszélés.

Irta: Merényi László.

(Folytatás.)

— Oh, kedves néném!
— A szeretet egy romlatlan, tiszta ifjú kebelnek
oly szükséges valami mint a mindennapi kenyér, mint
a lég, a melyet beszívunk. Tekints csak magadba s
kérdzd meg kis szívedet, hogy nincs-e igazam? Azért

kedvesem, minthogy szokásban van szeretteinket szü-
letésük napján valamivel meglepni, valamit kívánni szá-
mukra, én is ezen ös-zokásnak hódolva kívánom, hogy
a miért szemérmes szíved titokban eped, vágya-
kozik — —

— Ugyan kedves néném!

— Egy jó, derék, becsületes férfi szerelmével
áldjon meg az ég.

— Ugyan, néném, kérem, kiméljen!

— Elpirultál gyermekem, fülíg vörösödöttél; ne szé-
gyeneld azt a színt, mert az ép, romlatlan lelkedről
tanuskodik!... Férjhez kell menned Mária, férjhez.

— De, néném — —

— A leánynak az a rendeltetése.

— Én nem megyek férjhez soha.

— Sohasem mégysz férjhez? soha! És miért nem?
— kérdé az éltes nő, indulatosan megragadva a leány
kezét s merően szeme közé nézve.

— Miért nem?

— Mert — —

— No csak ki vele!

— Mert — —

— Mert — szerelmes vagy, szerencsétlen! — kiál-
tott fel az idős nő, indulatosan eltaszítva magától a
leány kezét; de majd megbánva hevességét, kezénél
fogva ismét magához vonta a fiatal leányt, szeliden szólt
hozzá, s szavaiban jóindulatú melegség reszketett.

— Szeretni szabad, szeretni kell, mert az a női
szív létszüksége, csak hogy aztán szeretetünk tárgya
méltó legyen hozzánk; nagyon derék, határozott, szil-
lárd jellemű férfúnak kell annak lennie, kire jövőnk
intézését merjük bízni... Jöszte ide gyermekem, rejtezz
keblemre és sügd meg kedvesed nevét lassan, lassan,
hogy rajtam és az istenen kívül senki se hallja.

— Makacsul hallgatsz, fejedet rázod; no majd ki-
találom én. Csákvári Laczi?

— Az a pofók, ostoba képű, a ki csak lovairól és
ökreiről tud beszélni.

— Lakatos József prókátor?

Fővárosi és vidéki levelezés.

Pest, October 23.

Becses fölhívása folytán a „Kecskeméti Lapok“ számára, mely lapot országgyűlési balközépünk örömmel üdvözöl, ime, itt küldöm első soraimat. — A házszabályok átdolgozására kiküldött bizottság Ghiczy Kálmán által készített s a ház alakulására és igazolási eljárására vonatkozó javaslatnak tárgyalását a tegnapi napon befejezte. A Ghiczy Kálmán által készített javaslatot alapelveiben egészen, szerkezetét illetően pedig legnagyobb részben elfogadta a bizottság. Ennek nyomán Ghiczy Kálmán elnöke alatt Királyi Pál bizottsági jegyző, Bujanovics Sándor, Fülepy Lipót, Várady Gábor és Zichy Antal bizottsági tagok, mint albizottsági tagok, azzal bizattak meg, hogy a tett módosítások nyomán egy javaslatot szerkesztsenek. Ezen albizottság továbbá azzal is megbízott, hogy kijelölje azon szokásokat, melyek egy alkotandó törvénybe veendőek fel. A házszabályok többi részére nézve két munkálattal áll a bizottság előtt, a Királyi Pálé és Zichy Antalé. A bizottság titkos szavazás útján egy szótöbbséggel az utóbbit fogadta el tárgyalás alapjául, azonban Királyi munkálatainak is a szükséghez képest leendő felhasználása mellett. Valószínű, hogy a bizottság mindkét irányban való munkálataival 8—10 nap alatt elkészül.

A nemzetiségi bizottság oct. 22 és 23-án tartott ülései feletle élénk vitákra szolgáltatott alkalmat; szőnyegen levén a nemzetiségi egyenjogúság a törvényhatóságokban, a mi különösen a jegyzőkönyvi és az ügykezelési nyelvet illeti; rendkívül bajos a szerte elágazó érdekeket ily fontos s nehéz kérdésben kiegyenlíteni, a mi két napi hosszas vitatkozás után, ha teljesen nem is, de legalább megnyugtatólag sikerült a bizottságnak. A jegyzőkönyvnek vezetésére nézve abban állapodott meg a bizottság, hogy az más nyelven is vezethető, ha a magyar nyelven való vezetés elháríthatlan akadályokba ütköznék. Csak hogy ez esetben a kormányhoz felterjesztett jegyzőkönyvhöz mindig egy magyar hitelesített példány melléklendő. Még hátra van a t. j. azon része, a mely a nemzeti egyenjogúságot a törvénykezés terén tárgyalja; a következő ülés vasárnap délelőtt leendő. R.

Tisztelt Serkesti uraság!

Irimmel olvasom ujságában a hirdetéseket; nem is ír az a dobolás semmit, kapitánusok bizs azst nem igen hallgatják, pedig in azsok kezsi szeretnik solni valamit. — Rigenten, eszeltt harmincsöt estendövel jártomban-kiltemben ellopták mellillem Gyurka fiamat a Kunok, máig is hijjában saladgálok esse-vissa, ithetem a nyomát; minden estendiben kidoboltattam egysér a nevenapján, nem használt semmit, már bizs í se lehet fiatal, de in vín vagyok, szükségem vóna arra, ki majd pisláimat egykor lezsárja. — Kunok kezsett a parastság, kik hallották a sok keserves dobolást, Gyurkamat már rig kiadták volna, ha kezsettük lappangana, de úgy látom, másutt kell kirisnem;

— A kinek mindig tintás a körme.
— Izikucz Bogdán?
— Eltalálta néni; ha tán aranyrá vagy ezüstté válnék, óh! akkor bizonyosan szeretne engem.
— No hát Tóth Kálmán?
— Igen jó tánczos, de még sem szeretnék vele egy egész életet letánczolni.
— De hát ki?
— Senki néni, senki, — sohajtott a leány, — szivem szabad mint a madár s még nem találtam oly férfit, ki vonzalmamat felkeltette volna.
— Igazán, gyermekem?
— Oly igaz, minthogy élek.
— Jer ide, jer, hagy csókoljalak meg e nyilatkozatodért. Nem csalatkoztam benned; nem hiába neveltelek én! Valóban, gyermekem, az itt elszámolt úri egyének közül egy sem érdemes, hogy valamelyiket férjül válaszd; mert egyik izlése, érzelme sem hangzik össze a tiédde, mert egyik sem oly gazdag, hogy fényes életet biztosíthasson számódra... Hála istennek, hogy így van, még tán segíthetünk a bajon!
— Miféle bajon, kedves néni?
— Légy nyugodt kicsikém, minden jól van: így még elháríthatjuk a csapást.
— A csapást?
— Igen gyermekem, a csapást, de légy nyugodt, vidám, holnap, vagy holnapután mindent megtudsz, csak ma ne kívánd, mert ma születésed napja van.
— De néni engem titkolódzó modorával egészen elremit! szóljon, beszéljen kérem, miféle csapásra, bajra gondolt az imént?
— Miféle bajra, miféle bajra?! Hát nem elég baj az nekem: téged férjhez adni, parafaenumodról gondoskodni, ruha-fehérműtiedet kiállítani, hogy mindenből huszonnégy legyen. Érted: huszonnégy!
— Huszonnégy, mikor oly szegények vagyunk?!
— 18 évvel, szépséggel, tiszta szívet szegény az ördög, főkép, a kinek oly gazdag kérője van, mint neked!

niptanító jó barátom figyelmeztetett nipszálóban, hogy úri formákban is léteznék igazsi esigányok. Hátha azs in fiam is azsok kezsett il?! Hátha valami doctor, vagy talán tán igyvéd!! Irimemben alig birok magammal. Ismertető jelei ezek: nagyon feketének kell neki lenni, kívül, belül, mint in voltam valaha; kevelynek, mert fejedelmi, azsazs vajda vír van benne; ha igyvéd, akkor bizonyosan seret nyúzsni, mert a esigántermiszetnek ki kell rajta terni; anyjától erekelt szokásaibul pedig, ha abba is belesól, a mihez nem irt, és a koppasztásra rá áll a keze, akkor bizonyosan azs in gyirekem. Kírem alássan, miltúzsstassék ezst úri módra kidoboltatnyi. — Azs *Irgisi esigán vajda.*

Helyi ujdonságok.

— Mult vasárnap az ügyvédegylet választmányi gyűlést tartott, melyben a kassai ügyvédegylet által pártolás végett megküldött javaslat fölött igen érdekes vita fejlődött ki, Csilléry és Horváth Péter ügyvédek igen élesen kikeltek a bíróságok kinevezés útján betöltése és az esküdtzések föllállításá ellen s noha az első beismerte azok üdvös voltát, de politikai okokból nem pártolhatja; az utóbbi pedig nem birja fölfogni, miként ítélné meg jobban a birói képességet egy miniszter, a választók nagy tömegénél, kik szerinte a legértelmesebb emberek vezetése alatt állanak. A javaslat mellett szólottak: Lestár, ki nem tartja helyesnek, hogy politikai nézetek fejtegettesenek ott is, hol tisztán tudományosság szempontjából kellene ítélni; különben politikailag hazánkra nézve már úgy is mindegy akár pártoljuk a javaslatot, akár nem, mert országgyűlésünk egészen eltérő törvényjavaslatot fogad el, kedvünkért pedig a törvényeket megváltoztatni bizonyára nem fogja. Dékány István, ki a külföld példáját hozza föl, hol a javasolt szervezési rendszerek a legtökéletesebbeknek bizonyultak be, különösen kiemelve, hogy épen az esküdtzések föllállításá által a kormányt azon veszély érné, hogy a hűtlenségi esetekben kinevezett saját birái által többé nem ítélné; Madarassy László, ki hosszasan fejtegeti, hogy míg a bíróságok választás útján töltetnek be, a szegényebb sorsú, vagy kevésbé előkelő családból származott képzett egyének, különösen a megyéknél föbb hivatalokra sohasem számíthatnak.

— Vasárnap délután a „dalkar“ közgyűlésén már többen emeltek szót a két dalárda mielőbbi egyesülésére.

— F. P. a „Magyar Ujság“ levelezője, úgy látszik, lapunk cikkeiből böngészett, midőn a népkörök célját elétárta, mert ugyanazon nemes célt mi lobogtatjuk zászlóinkon, és ha valóban minden úgy van, mint F. P. úr állítja, akkor kitűzött nemes céljok kivételére nálunk csak pártolásra találnak.

— Marosi Bálint, Vári László és Szabó Lajos iparos polgártársaink javaslata, mely szerint a honszerző Arpádnak e környéken emlékszóbor volna állítandó, méltó figyelmet érdemel. A kivétel végett jó lenne, ha javaslatukkal a közgyűlés, a ka-

szinó vagy a már megalakult népkörökhöz fordulnának, annyival is inkább, minthogy még az is megvitataudó leszen, vajjon hol állíttassék föl: Pusztaszeren vagy Alpáron?

— Naponta fiatal, erős, ép testalkatú vidéki kéregetők állítanak be házainkhoz, kik részint vándorlegényeknek, részint égetteknak adják ki magukat; szabadságunkban állván a csavargókat besoroztatni, fölhívjuk a kapitányi hivatalt, fordítva rájuk egy kis figyelmet, legalább jóra való ifjaink közül néhányat megmenthetnénk a véradótól.

— A helybeli reform. collegium kebelében létező „Szépirodalmi önképző társulat“ vasárnap oct. hó 25-én tartá, a minden iskolai év elején megtartatni szokott, alakuló- s választó közgyűlését. A társulat tisztviselői lettek: Polányi Miksa (jogász) alelnök, Sipos Imre (jogász) és Szikszay József (II. éves bölcsész) jegyzők, Kállay Sándor (jogász) titkár, Vörösmarty Gedeon pénztárnok és Jancso Geiza (bölcsész) pénztári ellenőr. A társulat újból megalakultát szívéből üdvözöljük, sikert kívánva nemes ifjú törekvéseiknek.

— Halálozás. Vasárnap, oct. hó 25-én kísértetett örök nyugalomra helybeli polgár Szűcs János fia, Károly, VIII. oszt. tanuló hült teteme; a temetésen fényes és számos közönség s az elhunyt összes pályatársai vettek részt. Az elhunyt fölött sikerült sirbeszédet tartott egyik pályatársára Sára Szabó László, az ifjúsági dalárda pedig megadható bucsú-dalt énekelt a sirkertben. — Szegedi Gábor f. hó 27-én virradóra élte 56-ik évében szélhűdésben meghalt.

— Hétfőn, oct. 26-ának délutáni óráiban a helybeni gőzmalom, másfél óráig megállítá működését. E szünetelés oka, mint értesítve vagyunk, azon könnyen veszélyessé válható körülményben rejlik, hogy a gőzmalom kéményében a korom, a rendetlen seprés miatt tüzet kapott. A gyulás kifejlődését s tovább terjedését sikerült ugyan minden káros következmény nélkül megakadályozni, de mégis szolgáljon intőpéldául, hogy a helyhatóság a kémények tisztán tartására nézt szigorúbb rendszabályokhoz nyuljon; annyival inkább, mivel a panasz a rendetlen kéményseprések miatt mind általánosabb kezd lenni s csak a mult hetekben tetetett, ép a kérdéses gőzmalom tulajdonosa által e tekintetben a városi képviselő testület előtt felszólalás.

— Miklósy Gyula igazgatása alatti szintársulat szombatra, oct. 31-ére tüzte ki II. Rákóczy Ferencz fogsága című igen érdekes és vonzó színmű előadását. E jeles művet, mint hirlik, minden kihagyás nélkül, tehát teljes szöveggel és fényes kiállításal adandják elő.

— Ugy halljuk, hogy színigazgató Miklósy Gyula Kovács László úrnak diszítés alatt levő új színházát a téli színházi időnyre kibérelte. — Volt alkalmunk meggyőződhetni, hogy Kovács László úr mindent megtesz színháza szépítésére, melyben kétszer oly nagy közönség fér el, mint a régiiben, és sokkal több kényelemmel. A dekorációkat a budai népszínház kortina festője készíti; a kész

— Kérő?
— Igen, no!
— De hát ki az?
— Titok, szerelmes szép gyermekem, titok; majd pár nap mulva.
— Ismétlem: nem megyek férjhez.
— Nem ám, míg nem visznek! Majd bizony, itt hagyjalak megvénülni a nyakamon. Elég egy sütetből egy lepény; elég egy háznál ily magaszertű szalma-özvegy. Még vén leány is legyen; szép társaság lenne az aztán! — s ezzel az éltes nő jóízűn nevetve kibiezegett a kertből, magára hagyva a nyugalomban megzart leányt.
Mária szép fejét kezén nyugtatva hosszasan elgondolkozott, majd hirtelen felpattant tiltóhelyéből s izgatottan szobájába vonult, honnan csak egy jó fél óra mulva jött elé s magát egy nagy kendő burkai közé rejtve eltávozott a háztól. Menet közben suttogva mondá magának:
— Megöl a bizonytalanság; megyek megtudni sorsomat!
Vajon hová mehet ily egyes-egyedül?

II.

A leány könnyű, fürgé, kecseljes mozdulatokkal kifelé haladt a városból s annak végire érve oly gyorsan lebegett tova, hogy piczi lába alig hagyott nyomot a szélhordta sivar homokon.

Könnyűszerűleg volt öltözve; magas karsú termete idomzatát egészen elrejté a fejére borított nagy-kendő, melyből csak szabályos szép orra és ragyogó nagy szemei tündöklöttek elé. Oh, e szemek! mennyi vágy, epedés, kíváncsiság és titokszerűség van most azokban kifejezve! Elég lenne e szép szemek rejtélyes világát egy egész életen át tanulmányozni, s mi gyönyör lenne aztán tanulmány közt azon édes tudatra jutni, hogy az gondolataival és érzelmeivel a mienk, hogy az értünk ragyog, ég és eped!

A város végén, néhány puskalövésnyi távolságra,

füstös, kormos téglavetők voltak felállítva s a leány azok iránt haladt, gödrös, hápa-hupás helyen, hol a szikós talaj hamvas szürke s gyakran fehérbe játszó színével pusztán, kietlenül nyult el s csak itt-ott foltonként tengetett valami vörhenyeges színű, satnya, gyér fűszálakat.

A leány karsú termete hol eltűnt a kivájt gödrös helyeken, hol kiemelkedett, mintegy ingó fehér árny. Ugy nem illett arra a helyre, füstös téglavetők, szélhordta buczkák, kivájt s vízzel telt üregek közé!

A téglavetők után szanaszét szórva néhány putri következt s a leány megállt a legszűlső előtt, ovatosan körülnézett, hogy nem látja-e valaki? s aztán hirtelen eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

Gyorsan szaladt lefelé a korhadt lépcsőkön s egy téltől összetákozott rozszant ajtót nyitott meg maga előtt. Egy szűk, füstös konyhában volt, melynek meleg tüzhelyéről egy fekete nagy macska izzó szemei fénylettek rá, s szemben a tüzhelyllyel a konyha tulsó oldalán ezernára fűzött harasztlevelek zörögve titódték egymáshoz, a légvonatban esörölve-pörölve örökösen, mintha mind meg annyi boszorkánynyelv lett volna.

A szemközt levő ajtó hasadékaiban egy mécs gyérvilága szűrődött át s a kis konyha bűzös levegője lidércnyomásként folytatólag nehezült a hullámzó kebelre.

Néhány percig ajongva állt meg a leány s azon gondolkodott: vajon nem jobb volna-e innen kifutni, elszaladni, mintsem átlépni e rejtélyes földalatti boszorkánytanya küszöbét? de e válságos pillanatban hallatott belülről:

— Ki matat ott?!

Nines menekvés; észrevették. Már csak be kell mennie. Bement. Csodás hangvegyület fogadta a belépőt: morgás, káromgás, bagolyszerű huhikolás, mely hangzár közé még egy rikácsoló éles női hang is vegyült.

— Kusti Plútó! csitt, hallgassatok! Szép, kedves vendég érkezik! ifjú, fiatal szép leány! Csitt no, ha mondom!

(Folytatása következik.)

darabok után itélve, a még készítés alatt levők is mind igen diszesek és látványosak lesznek.

Schweiger Márton úr, az izraelita haladó párt egyik követjelöltje városunkban időzve, hétfőn este nagy számú választói fíklós zenével tisztelték meg; a menet a követjelölt úr lakása előtt megállván, öt vállakon hangos éljenek közt kihozták s két ifjú tartott hozzá beszédet, mire követjelölt úr csendes, halk beszéddel, de tisztán, folyékonyan és érthetően, következőleg válaszolt: „Tisztelt barátim! Alig találok szavakat, melyekkel önöknek hálámát eléggé kifejezni tudnám, a megtiszteltetésért, melyben engem részeltetni sziveskednek. — Nem fogom feledni e napot, mely biztosít az önök bennem helyezett bizalmáról, nem fogom feledni e kedves gyülekezetet, melyet egy nemes érzélem leng át: a haladás, a felvilágosultság legszebb érzete. Az önök bennem helyezett bizalma bátorítani fog a küzdelemben, s az önök fenkölt érzelmei, szívembe vése azokat, vezetni fognak tetteimben. Szabadjon köszönetemet nyilvánítani jelen megtiszteltetésemért, melylyel mintegy szentesített látom azon elveket, mely elveket hitközségi ügyeinknek: a korszellem kívánalmai szerint leendő rendezése körül magamnak kitűztem, s mely elvek mellett mindvégig harcolni fogok. Jól esik látnom, hogy hitközségünk ifjúsága kivétel nélkül a haladás tereére lépett. Derék ifjúságunk e tette biztosítja nekünk a jövő győzelmét. Hatalmas párt van ellenünk: a sötétség pártja, mely már is erősen harcol, de legyen kezeinkben is hatalmas fegyver: a világoosság, a szellem fegyvere, s mi győzni fogunk; és jól esik tapasztalnom azt, hogy jövő reményeink: az ifjúság önmagától, benső sugallatától ösztönözve a világoosság s a szellem fegyverét ragadta meg. A zászló, mely alá szegődtem, a haladás zászlaja, hitközségi ügyeinket rendezzük akként, miként azt hazánk törvényei és többi polgártársainkkal a mindinkább barátságos polgári egyesülhetés megköveteli. És én bizton hiszem a győzelmét, midőn alkalmam van tapasztalhatni, hogy e zászló alatt harcol az ifjúság, a korszellem és az igazság!

Kivonat a „Kecskeméti városi dalárda“ választmányának folyó hó 25-én tartott ülése jegyzőkönyvéből.

7) A dalárda alakulási évköre e folyó évvel lejárván: az újból alakulás iránt az elnökség által indítvány tétetik.

Határozat: Ezen indítvány folytán a választmány egyhangúlag kimondja a három évre terjedő újból alakulást, s egyszersmind utasítja az elnökséget a pártoló tagok aláírási ívének elkészítésére és kibocsátására oly módon, hogy a 2 frt évdíj rovaton kívül önkéntes ajánlatok rovata is nyitassék; a legközelebbi közgyűlés kedves kötelességének ismerendi az önkéntes adományozók kitüntetésé fölött alapszabályszerűleg intézkedni.

Midőn pedig a választmány a dalárda jövőjét ekként szívén hordja: el nem mulaszthatja egyhangúlag kijelenteni: hogy a helybeli testvér dalegyülettel leendő öszinte egyesülést a kecskeméti dalügy érdekében melegen óhajta.

Csörgei Imre, egyl. titkár.

Vegyes hírek.

— Vasúti hírek. A tiszai vasút igazgatósága engedélyt kért a Czegléd-től Nagy-Kátán át Pestig, és azonkívül Nagy-Kátától Hatvanig terjedő gőzvonatu vasút előmunkálataira. — Varga Lajos és érdektársai félelvi tartamra előleges engedélyt nyertek egy Nagy-Köröstől Ó- és Új-Kécskén át Kun-Szent-Mártonig terjedő lóvonatu vasútra. — Az osztrák államvasúttársaság a magyar közlekedési minisztériumtól következő vasúti vonalak kiépítésére kért előleges engedélyt, u. m.: 1) Nagy-Kikindától Pancsován át Zimonyig összeköttetésül a tervezett szerb-török vasúttal. 2) Bázsiától Fehértemplomtól Orsováig vagy a Duna völgyén, e folyam hosszán vagy a Neka-völgyön és Mehádián át az oláhországi vasúttal való összeköttetés végett, 3) esetleg egy összekötő vonalra Bázsiás vagy Fehértemplom, meg a Nagy-Kikindától a Dunáig terjedő vonal között.

— Az erdélyi szászok h. comese a szász nemzeti egyetem utolsó ülésében interpelláltatott az iránt: szándékozik-e a tisztviselők újból választására nézve intézkedni? A comes érdekes nyilatkozatot tett az interpellációra s azt felelte: hogy ily választást eszközölni nem szándékozik, nemcsak mert a multak példájára joga van helyettesíteni, de különösen azért nem, mert biztos tudomása van arról, hogy a kormány a magyar korona egész területén el akarja választani a közigazgatást a törvénykezéstől s pedig lehet, hogy még ez évben és úgy, hogy a törvénykezési hivatalnokok többé nem választatnak, hanem királyi kinevezéstől függenek. Nem látja tehát helyesnek e határozat küszöbén új választások által új nehézségeket támasztani.

— A cserzésre Wilmet C. Brüsszelben a következő szerkesztésű készülékre nyert szabadalmat Angliában: egy alul-felül zárt kerek edényben, az egyik edény falhoz közelebb mint a másikhoz, van egymás fölött két falécből álló vízszintes henger, melyek a rajtok átmenő tengelyek végein két karikára erősítvék. E léczek élei oly kerekdedd tetetnek, hogy az alsó henger, a mely mozgásba hozatik, a felsőt magával vonhatja. Az edénybe 300 font bõrre 80 font japáni föld (katechu), 40 font dividivi és külön-külön 14 font petroleum és kőszénkátrányolaj adatik annyi vízzel vegyítve, hogy a folyadék az alsó henger felszínéig érjen, erre a bõrök a két henger közé eresztetnek, melyek közül a felső alá- s felfelé mozoghat, onnét a folyadékba mártatnak, ismét a hengerek alá vétetnek s így tovább.

Szerkesztői izenet.

P. A.-nak helyt. Titokban elmondva az „Ima“, lehet, hogy meghallgattatott volna; de így közreboesájtva sokan megbotránoznának azon, hogy ön még a grammatica szabályaival küzd, mégis nyilvánosan akar föllépni. A „Jó költő“-höz czimzett epigrammára Szentmiklósi villanykájával válaszoljuk: „Versedben nagy könnyűség van, Dalmi diésekszel: Könnyű lenni szokott, nem csoda, a mi üres.“

Felelős szerkesztő és kiadó: **Madarassy László.**
Fõmunkatárs: **Hornyik János.**

Tudósítás a kecskeméti heti vásárról.

Kedd, okt. 27.

Gabona piacról						Baromfi és gyümölcs piacról						Állat, széna és fa piacról					
Alsó-ausztriai mérő szerint	Mennyiért kelt?		Sokat vittek-e eladni?	Vették-e?		Baromfinak párja, gyümölcs garabó számra	Mennyiért kelt?		Sokat vittek-e eladni?	Vették-e?		Darabja, mázsája, öle	Mennyiért kelt?		Sokat vittek-e eladni?	Sok elkelt-e?	
	Legals. fr. kr.	Legm. fr. kr.					Legals. fr. kr.	Legm. fr. kr.					Legals. fr. kr.	Legm. fr. kr.			
Búza, 83—87 fontos . . .	3	36	2	50	kev.	Lúd	2	80	2	90	sok.	Sovány sertés, hizónak . . .	46	—	79	—	
Rozs, 78—80 " . . .	2	50	2	52	kev.	Hízott lúd	4	—	4	80	sok.	Malacz	3	—	11	20	
Árpa, 68—74 " . . .	2	12	2	14	kev.	Pulyka	2	—	2	40	sok.	Juh	5	—	13	40	
Zab, 43—44 " . . .	1	30	1	34	kev.	Kácsa	1	—	1	10	kev.	Bárány	—	—	—	—	
Kukoricza	2	—	2	10	sok.	Tyúk	—	40	—	80	kev.	Széna	13	—	23	—	
Bab	—	—	—	—	—	Szöllő	—	50	—	52	kev.	Szalma	5	60	9	—	
Köles	2	—	2	10	kev.	Dió	—	50	—	15	kev.	Keményfa	10	60	14	—	
Burgonya	—	90	1	—	kev.	Vágott hal fontja	—	25	—	—	kev.	Puhafa	5	—	7	20	

Péntek, okt. 30.

Búza, 83—87 fontos . . .	3	50	3	70	kev.	Lúd	3	—	3	20		Sovány sertés, hizónak . . .	49	—	76	—	
Rozs, 78—80 " . . .	2	50	2	58	kev.	Hízott lúd	6	—	6	40		Malacz	4	10	15	—	
Árpa, 68—74 " . . .	2	10	2	16	kev.	Pulyka	2	40	2	60		Juh	6	20	12	40	
Zab, 43—44 " . . .	1	40	1	42	kev.	Kácsa	1	10	1	20		Bárány	—	—	—	—	
Kukoricza	2	—	2	10	sok.	Tyúk	1	—	1	20		Széna	14	—	20	60	
Bab	—	—	—	—	—	Szöllő	—	40	—	42		Szalma	4	80	6	40	
Köles	2	—	2	10	kev.	Dió	—	30	—	40		Keményfa	11	—	13	60	
Burgonya	—	90	1	—	kev.	Vágott hal fontja	—	16	—	25		Puhafa	6	—	7	80	

H I R D E T É S E K.

Gazdasági eszközök.

Alólirott fölhagyván földmívelési gazdaságával, Széchényi-útczai saját házánál a legjobb karban levő mindennemű gazdasági eszközeit jutányos áron áruba bocsátja. A venni szándékozők naponta bármikor megtekinthetik s alólirottal értekezhetnek.

Csillag Antal.

TÁNCZTANÍTÁS.

Alólirott tudatja a tisztelt Közönséggel, hogy hét évet meghaladott fiúk és leányok számára tánciskoláját helyben megnyitotta. Tanításának főczélja leendő a szokásos táncok betanításán kívül, tanítványait a test könnyűsége és taglejtéseikben a kellemre szoktatni.

Kik tanításában résztvenni óhajtanak, sziveskedjenek Körösi-utca 7. sz. alatti lakásán öt fölkeresni, vagy névjegyeiket lakásuk pontos följegyzésével hozzá küldeni.

Magán oktatásokat is készsége elvállal úgy saját helyisége, valamint magánházaánál.

Tánciskolája a „Cszimadia ezéh-ház“ helyisége leendő. Mint pesti táncmester, több évi sikerdús oktatásai után méltán számít a tisztelt Közönség szives pártolására

Boskovitz Ignác,
pesti táncmester.

Figyelmeztetés

minden korbéli, de leginkább az öregkorban élökhöz.

Alólirotnak az orvostéreni hosszab buvárkodás után sikerülvén olyan biztosan ható gyógyszert feltalálni, mely a tüdőguta, tüdőhurut, mellhörgés, mellégés és ragacsos flegma fel nem köhöghetése esetében, különösen pedig az öregeknél, kik leginkább tavasszal és öszszel szoktak kitéve lenni a tüdőguta, tüdőszélhüdesnek (Schleimschlag) sikerrel használható, s a veszedelmes hecticárai való hajlamot is eltávolítja.

Bátorkodom a nagyérdemű közönséget erre figyelmeztetni, hogy az említett gyógyszert könnyebb használat végett (pilula, lapdac) alakban készítém, melyből száz darab, üvegben, saját pecsétemmel lepecsételve s használati utasítással ellátva, nálam **Debreczenben** (lakásom: Várad-utca, 2131. sz. alatt), ugyancsak itt helyben **Telegdi K. Lajos** könyvkereskedésében és **dr. Rothschnek Emil** gyógyszerárában kapható, sőt utófizetés mellett is megrendelhető. Ára egy üvegcsének, vagyis száz darabnak **3 forint** osztr. ért.

Írásbeli megkeresésre egyéb bajokban is orvosi tanácsommal szivesen szolgállok. **Debreczen, october 8. 1868.**

Ocsváry Ede,

orvos Debreczenben, a m. k. term. társulat r. tagja.